

"ואני קרבת אלקים לי טוב" / ראש חודש אלול תשפ"ג

חודש אלול הוא החודש האחרון בשנים עשר חודשי השנה. אנחנו סופרים מתשרי ועד אב והחודש האחרון הוא אלול. אם זה היה התפקיד היחיד של החודש הזה היינו קוראים אותו רק במלרע, אך לחודש אלול יש משמעות שונה והיא במלעיל. קיים הבדל בין אלול ובין אלול, כי האלול במלעיל הוא חודש אחר לחלוטין. הוא אינו חודש שרק סוגר את מעגל השנה, אלא הוא חודש בו אנחנו מחפשים את כל הדרכים לסגור שנה בדרך טובה, להיות כמה שיותר בסדר, כדי שנוכל להגיע לראש השנה טובים יותר.

ומה באמת הקב"ה רוצה מאיתנו? דוד המלך כותב בתהילים: "וְשֵׁם דְּרָךְ אֲרָאָנוּ בְּיֵשַׁע אֱלֹקִים" (תהילים נ', כ"ג). שנהיה היום קצת יותר טובים מאתמול. רק זה!

נמחיש את העניין בשאלה: כיצד ניתן להגיע מבני ברק לפריז ברגל? ניתן להגיע בפשטות בהליכה צפונה ללבנון וסוריה (מבלי להתייחס לסיכון הביטחוני), טורקיה, ארצות הבלקן, מדינות הים התיכון לרוחבה של אירופה עד שמגיעים לפריז. זו דרך ארוכה? הדרך תארך זמן רב? הכל נכון, אבל נגיע רק אם נצא לדרך. ככל שנצמד יותר סיכויי ההגעה גבוהים יותר. תחום ההתקדמות אינו משנה, העיקר להתקדם ולא להישאר במקום, כי כל זמן שאנחנו מתקדמים אנחנו נגיע בעזרת ד', ולא משנה מתי זה יהיה.

אנו מחפשות את הקב"ה ויוצאות אליו גם אם נראה לנו שהוא רחוק. מה שמיוחד בחודש הזה דווקא, שהמפגש בו הוא שונה. אנחנו יוצאות אליו ורואות לפתע, שהוא בא לקראתנו. הוא לא בארמון שלו אלא מקבל אותנו בפרטים הקטנים של החיים, בשדה, במקום הפתוח והלא רשמי, באירועים הקטנים של היום יום.

אירועי החיים מוכתבים לנו, אך ההתייחסות אליהם היא הבחירה שלנו והיא בידנו.

הרמח"ל פותח את פרק א' במסילת ישרים במילים: "יסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו... שהאדם לא נברא אלא **להתענג על ד' ולהנות מזיו שכינתו** שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא."

הרמח"ל כותב שהתענוג הגדול הוא בעולם הבא, אך אם מתקרבים לד' באמת ובפשטות, אנחנו זוכים לתענוג עצום בעולם הזה, העולם הבא הוא סוג של תוספת. הקרבה הפשוטה הזו לקב"ה היא אינה רק קיום המצוות, אלא להיות מחוברים לד', להרגיש אותו קרוב אלינו, קרוב בתוכנו. לדעת שהקב"ה מלווה אותנו ולא משנה מה קורה איתנו.

דוד המלך כותב בתהילים: "**ואני קרבת אלקים לי טוב**" (תהילים ע"ג, כ"ח). המלבי"ם מסביר את הפסוק: "**ואני** - יש לי קיום מצד עצמי, כי **"קרבת אלקים לי טוב"**, שעל ידי קרבת אלקים לי, אמצא טוב ואושר.

כאשר אנחנו קרובות לקב"ה יש לנו קיום בפני עצמנו, אנחנו מרגישות טוב, שלווה ורוגע, כי אנחנו קרובות למקור החיים. השלמות הזו נובעת רק כאשר יש בידנו את הידיעה שד' איתנו בכל אשר נלך, כי אנחנו קרובות אליו היום יותר מאתמול.

בתפילה,

שנתקרב לקב"ה, נרגיש אותו מלווה אותנו ונזכה להגיע לראש השנה עם בחירות נכונות

אהובה מליח

הדברים נמסרו לעילוי נשמת **נחשון בן יחיאל ז"ל**, הגב' **ירדנה בת שלום** והגב' **גיטל בת ר' יצחק דוד ע"ה**.